

Αναστέναξαν βαθιά, ταυτόχρονα και οι πέντε.

«Πάει κι αυτό» σκέφτηκε ο Τιούρι. Ήταν παράξενο, αλλά είχε την αίσθηση πως το περίμενε – όλη την ώρα της αγρυπνίας του. Η καρδιά του χτυπούσε τόσο δυνατά, που του φάνηκε πως θα την άκουγαν κι οι άλλοι. «Έλα, ησύχασε» μάλωσε τον εαυτό του. «Ίσως ήταν κάποιος ξένος, που δεν ήξερε ότι αγρυπνούμε εδώ μέσα... Ή κάποιος, ίσως, που ήθελε να μας αναστατώσει ή να μας δοκιμάσει...»

Παρ' όλα αυτά τέντωσε τα αυτιά του, μήπως ξανακούσει τίποτα. Το κερδί του έφεξε για μια στιγμή δυνατά κι ύστερα έσβησε με ένα σιγανό σφύριγμα. Έμεινε στο σκοτάδι.

Δεν ήξερε πόση ώρα είχε περάσει, όταν άκουσε πάνω από το κεφάλι του ένα ανεπαίσθητο σούρσιμο. Λες και κάποιος έξυνη με το νύχι του το παντζούρι, στο παράθυρο.

Κι ύστερα άκουσε μια φωνή, σαν ψίθυρο, σαν ανάσα, να λέει:

—Για τ' όνομα του Θεού – άνοιξε την πόρτα!

2 Η παράκληση ενός αγνώστου

Ο Τιούρι ανασήκωσε το κεφάλι και κοίταξε το παράθυρο. Δεν είδε τίποτα, ούτε καν μια σκιά. Της φαντασίας του θα 'ταν. Αχ, μακάρι να μπορούσε να το πιστέψει αυτό, να πιστέψει ότι δεν είχε ακούσει τίποτα – αφού δεν μπορούσε να ανοίξει την πόρτα, όσο επιτακτική, όσο βιαστική κι αν είχε φτάσει η άγνωστη φωνή στ' αυτιά του. Έκρουσε το πρόσωπό του στα χέρια του και προσπάθησε να διώξει τις σκέψεις που τον αναστάτωναν.

Μα τότε άκουσε ξανά τη φωνή, πεντακάθαρα – κι ας μην ήταν παρά ένας ψίθυρος:

—Για τον Θεό, άνοιξε! Πιο επιτακτική, πιο ικετευτική ακόμα από την πρώτη φορά.

Ο Τιούρι κοίταξε τους φίλους του· κανείς τους δεν έδειχνε να 'χει ακούσει το παραμικρό. Αλλά αυτός είχε ακούσει! «Για τον Θεό, άνοιξε!»

Τι να κάνει; Να ανοίξει δεν μπορούσε... Μα αν κάποιος κινδύνευε; Αν κάποιος γύρευε καταφύγιο; Άσυλο;

Τέντωσε τα αυτιά του. Σιωπή. Αλλά η φωνή αντηχούσε ακόμα, δεν μπορούσε να την ξεχάσει. Ω, γιατί να του τύχει αυτή τη νύχτα ειδικά τέτοιο πράγμα; Γιατί να ακούσει ειδικά αυτός τη φωνή που γύρευε βοήθεια; Δεν είχε δικαίωμα ν' αποκριθεί – αλλά πάλι να ησυχάσει, δίχως ν' απαντήσει... Ούτε αυτό το μπορούσε.

Δίστασε. Και τέλος πήρε την απόφασή του. Σηκώθηκε αθόρυβα. Δυσκολεύτηκε, γιατί τόσες ώρες γονατιστός στο πέτρινο πάτωμα είχε μουδιάσει. Ψηλαφητά προχώρησε προς την πόρτα ρίχνοντας πού και πού κλεφτές ματιές προς τους συντρόφους του. Δεν τον είχαν δει... Ή μήπως ναι; Ο Αρμάν ήταν στραμμένος προς το μέρος του, αλλά ο Αρμάν δε θα τον πρόδιδε ποτέ.

Του φάνηκε ότι πέρασε μια αιωνιότητα ώσπου να φτάσει στον νάρθηκα. Έριξε άλλη μια ματιά προς τα πίσω: στους φίλους του, στο ιερό και στα λάβαρα, στο φως των τεσσάρων κεριών και στους ίσκιους ανάμεσα στις κολόνες και στον τρούλο. Μετά διέσχισε τον μικρό νάρθηκα, έφτασε στην πόρτα κι άπλωσε το χέρι του στο κλειδί.

«Αν ανοίξω» σκέφτηκε «θα 'χω παραβεί τους κανόνες. Δε θα 'χω το δικαίωμα να γίνω αύριο ιππότης».

Γύρισε το κλειδί, άνοιξε την πόρτα μια χαραμάδα και κοίταξε έξω.

Στο κατώφλι στεκόταν ένας άντρας. Φορούσε ράσο φαρ-
δύ κι ο Τιούρι δεν μπόρεσε να διακρίνει το πρόσωπό του στο
μισοσκόταδο και στη σκιά της καλύπτρας του. Άνοιξε την
πόρτα λίγο περισσότερο και περιμένε αμίλητος να πει κάτι ο
άλλος.

— Ευχαριστώ! ψιθύρισε ο άγνωστος.

Ο Τιούρι έμεινε σιωπηλός.

Ο άγνωστος κόμπιασε μια στιγμή κι ύστερα συνέχισε ψι-
θυριστά:

— Βοηθήστε με, σας παρακαλώ. Είναι ζήτημα ζωής και
θανάτου! Και μην παίρνοντας απάντηση, πρόσθεσε: Θα με
βοηθήσετε;... Θα με βοηθήσετε;... Για τ' όνομα του Θεού!
Γιατί δε μιλάτε;

— Πώς να σας βοηθήσω; ψιθύρισε ο Τιούρι. Γιατί ήρθατε
εδώ; Δεν το ξέρετε ότι αύριο θα χριστώ ιππότης και δεν έχω
το δικαίωμα να μιλήσω με κανέναν;

— Το ξέρω, αποκρίθηκε ο άγνωστος. Γι' αυτό ακριβώς ήρ-
θα.

— Καλύτερα να πηγαίνατε αλλού, του απάντησε ο Τιούρι
ενοχλημένος. Τώρα παραβίασα τον κανονισμό και δε θα
μπορέσω αύριο να πάρω μέρος στην τελετή.

— Ίσα ίσα, ο τίτλος του ιππότη θα σας αξίζει ακόμα πιο
πολύ, είπε ο άγνωστος. Ένας ιππότης πρέπει να δίνει τη βοή-
θειά του όταν του τη ζητούν, έτσι δεν είναι; Ελάτε έξω και θα
σας πω τι πρέπει να κάνετε. Γρήγορα, γρήγορα, δεν έχουμε
καιρό για χάσιμο!

«Τώρα... Τώρα μίλησα ήδη... Κι άνοιξα και την πόρτα»
σκέφτηκε ο Τιούρι. «Γιατί να μη βγω κι από το παρεκκλήσι;»

Ο άγνωστος τον πήρε από το χέρι και τον οδήγησε κατά
μήκος του εξωτερικού τοίχου της μικρής εκκλησίας. Τα δά-

χτυλά του ήταν κοκαλιάρικα, το δέρμα του στεγνό – ήταν το χέρι ενός γέρον. «Κι η φωνή του γέρικη ακούγεται» είπε μέσα του ο Τιούρι. «Ποιος να ’ναι, άραγε;»

Σε μια εσοχή του τοίχου ο άγνωστος στάθηκε.

— Εδώ θα κρυφτούμε, μουρμούρισε σιγανά. Και θα τα πούμε όσο πιο χαμηλόφωνα γίνεται, για να μη μας ακούσει κανείς.

Αφήνοντας το χέρι του Τιούρι ρώτησε:

— Πώς λέγεσαι, παιδί μου;

— Τιούρι, απάντησε ο νεαρός.

— Α, Τιούρι, σε σένα θα εμπιστευτώ τα πάντα.

— Τι θέλετε από μένα; ρώτησε ο Τιούρι.

Ο άγνωστος έγερσε τότε προς το μέρος του και ψιθύρισε:

— Έχω εδώ ένα γράμμα, ένα πολύ σημαντικό γράμμα. Πίστεψέ με: απ’ αυτό εξαρτάται η τύχη ενός ολόκληρου βασιλείου. Είναι για τον βασιλιά Ουνάουβεν.

Για τον βασιλιά Ουνάουβεν! Ο Τιούρι τον είχε ακουστά. Κυβερνούσε τη χώρα δυτικά απ’ τα βουνά κι όλοι έλεγαν πως ήταν καλός κι ευγενικός άρχοντας.

— Αυτό το γράμμα πρέπει να φτάσει στα χέρια του, είπε ο άγνωστος. Όσο το δυνατόν γρηγορότερα.

— Και θέλετε από μένα να..., ψέλλισε ο Τιούρι μην πιστεύοντας στ’ αυτιά του.

— Ο άνθρωπος που έχει αναλάβει να μεταφέρει το γράμμα είναι ο Μαύρος Ιππότης με τη Λευκή Ασπίδα, τον διέκοψε ο άγνωστος. Αυτή τη στιγμή βρίσκεται στο πανδοχείο Πικαρβάρρα, στο δάσος. Σε παρακαλώ να πας ως εκεί και να του το παραδώσεις. Εγώ δεν μπορώ, είμαι γέρον και εχθροί με κυνηγούν.

— Γιατί δε ζητάτε από κάποιον άλλο να το κάνει; ρώτησε

ο Τιούρι. Η πόλη είναι γεμάτη ιππότες. Υπάρχουν αρκετοί άνθρωποι που μπορείτε να εμπιστευτείτε.

—Κανέναν απ' αυτούς τους ιππότες δεν μπορώ να στείλω, απάντησε ο άγνωστος. Θα τον πάρουν αμέσως είδηση. Δε σου είπα ότι με κυνηγούν εχθροί; Η πόλη είναι γεμάτη σπιούνους, που παραμονεύουν με την ελπίδα ν' αρπάξουν το γράμμα. Όχι. Σε κανέναν ξακουστό ιππότη δεν μπορώ να αναθέσω αυτή την αποστολή. Πρέπει να την αναλάβει κάποιος άγνωστος, κάποιος που δεν τον ξέρουν, κάποιος που δε θα τραβήξει την προσοχή. Θέλω κάποιον που να 'χει θάρρος ιππότη – αλλά να μην είναι ιππότης! Εσύ είσαι αυτός που ψάχνω: έχεις κριθεί κατάλληλος για τον τίτλο του ιππότη, αύριο θα γίνεις ιππότης. Αλλά είσαι νέος και ακόμα δε σε γνωρίζει κανείς.

Ο Τιούρι δε βρήκε τίποτα ν' αποκριθεί σ' αυτά τα λόγια. Προσπάθησε πάλι να διακρίνει το πρόσωπο του αγνώστου, αλλά δεν τα κατάφερε.

—Κι είναι πολύ σημαντικό αυτό το γράμμα; ρώτησε.

—Δεν μπορώ να σου πω πόσο! ψιθύρισε ο άγνωστος. Έλα, μη διστάζεις, συνέχισε με τρεμάμενη φωνή. Χάνουμε πολύτιμο χρόνο! Εδώ κοντά, στο λιβάδι πίσω από το παρεκκλήσι, θα βρεις ένα άλογο. Πάρ' το και σε τρεις ώρες θα 'χεις φτάσει στο πανδοχείο – αν βιαστείς, ίσως φτάσεις και γρηγορότερα. Τώρα είναι περίπου μία και τέταρτο. Στις επτά το πρωί θα είσαι πίσω, όταν θα 'ρθουν να σας πάρουν για να σας οδηγήσουν στον βασιλιά Νταγονάουτ. Σε παρακαλώ, κάνε μου αυτή τη χάρη!

Ο Τιούρι ένιωσε πως δεν μπορούσε να αρνηθεί. Οι κανόνες που όφειλε να σεβαστεί ένας υποψήφιος ιππότης ήταν ασφαλώς σημαντικοί. Αλλά η χάρη που του ζητούσε αυτός εδώ ο άνθρωπος έμοιαζε σημαντικότερη.

— Εντάξει, είπε. Δώστε μου το γράμμα και πείτε μου πώς θα βρω το πανδοχείο στο δάσος.

— Ευχαριστώ! στέναξε με ολοφάνερη ανακούφιση ο άγνωστος. Και ψιθυριστά συνέχισε: Το πανδοχείο το λένε Πικαρβάρα. Ξέρεις πού είναι το κυνηγετικό περιπτερο του βασιλιά Νταγονάουτ; Από πίσω του ξεκινάει ένα μονοπάτι, που τραβάει βορειοδυτικά. Θα προχωρήσεις σ' αυτό το μονοπάτι, ώσπου να φτάσεις σ' ένα ξέφωτο. Μπροστά σου θα δεις δυο δρόμους. Πάρε τον αριστερό και θα σε βγάλει στο πανδοχείο. Για το γράμμα, τώρα: Δώσε μου τον λόγο της ιπποτικής σου τιμής ότι θα το προστατέψεις με τη ζωή σου την ίδια, αν χρειαστεί. Κι ότι δε θα το δώσεις σε άλλον κανέναν, παρά μόνο στον Μαύρο Ιππότη με τη Λευκή Ασπίδα.

— Δεν είμαι ακόμα ιππότης, απάντησε ο Τιούρι. Αλλά αν ήμουν, θα σας έδινα τον λόγο της ιπποτικής μου τιμής.

— Εντάξει. Αν προσπαθήσει κανείς να σ' το πάρει, κατάστρεψέ το. Μα μόνο αν δεν μπορείς να κάνεις αλλιώς. Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι, είπε ο Τιούρι.

— Και να θυμάσαι: όταν βρεις τον Μαύρο Ιππότη με τη Λευκή Ασπίδα, πρέπει να τον ρωτήσεις: «Γιατί είναι άσπρη η ασπίδα σου;». Κι αυτός θα σου απαντήσει: «Επειδή στο άσπρο βρίσκονται όλα τα χρώματα». Μετά θα σε ρωτήσει: «Από πού έρχεσαι;». Κι εσύ θα πρέπει να του απαντήσεις: «Από μακριά». Μόνο τότε θα του παραδώσεις το γράμμα.

— Σύνθημα και παρασύνθημα, μουρμούρισε ο Τιούρι.

— Σωστά. Σύνθημα και παρασύνθημα. Κατάλαβες τι πρέπει να κάνεις;

— Ναι, απάντησε ο Τιούρι. Δώστε μου το γράμμα.

— Κάτι ακόμα, είπε ο άγνωστος. Να προσέχεις. Να 'χεις

το νου σου, μη σε ακολουθήσει κανείς. Πάρε το γράμμα. Και φύλαξέ το σαν τα μάτια σου.

Ο Τιούρι πήρε το γράμμα. Ένα μικρό καλοδιπλωμένο χαρτί, σφραγισμένο με βουλοκέρι. Προσεκτικά το 'χωσε στον κόρφο του, κάτω από το πουκάμισό του.

— Μήπως σου πέσει; ρώτησε ο άγνωστος.

— Όχι, είναι καλά βολεμένο, τον βεβαίωσε ο Τιούρι.

Ο άγνωστος άντρας έπιασε τα δυο χέρια του αγοριού και τα 'σφιξε.

— Τότε πήγαινε, είπε. Κι ο Θεός να σε ευλογεί!

Μ' αυτά τα λόγια άφησε τα χέρια του Τιούρι, έκανε μεταβολή και έφυγε. Την επόμενη κιόλας στιγμή, τον είχε καταπιεί το σκοτάδι.

Ο Τιούρι στράφηκε και προχώρησε αθόρυβα προς την αντίθετη κατεύθυνση. Μια ματιά μόνο έριξε προς το αδύναμο φέγγος στο παραθύρι της εκκλησίας, όπου οι σύντροφοί του εξακολουθούσαν ν' αγρυπνούν. «Εμπρός» είπε μέσα του. «Πρέπει να βιαστώ».

Και τρέχοντας προχώρησε προς το λιβάδι, να βρει το άλογο που του είχε πει ο άγνωστος.

3 *Καλπάζοντας προς το πανδοχείο*

Ήταν μια όμορφη καλοκαιρινή νύχτα. Στον ουρανό λαμπύριζαν αμέτρητα αστέρια. Πίσω από το παρεκκλήσι, ο Τιούρι βρήκε πράγματι ένα άλογο να τον περιμένει. Ήταν δεμένο σ' έναν φράχτη και δεν είχε ούτε σέλα ούτε χαλινάρια.

«Πάλι καλά που ξέρω να καθαλικέψω χωρίς σέλα και χάμουρα» είπε μέσα του ο Τιούρι και βάλθηκε να λύσει το σκοι-